

Bevezetés

2006. július 18-a, kedd, reggel hat óra. Az amerikai követség három páncélozott autója jön értem anyám bogotái lakásához, és a reptérre visznek, ahol már berregő motorral vár rám egy gép, hogy valahová az Egyesült Államokba röptsen. Nagy sebességgel halad előttünk egy jármű, gépfegyveres biztonságiakkal, egy másik pedig a nyomunkban van. Előző este a követség biztonsági főnöke felhívta rá a figyelmem, hogy gyanús alakok állomásoznak a park túloldalán, amelyre az épület néz, és közölte, hogy ők az én védelmemet hivatottak biztosítani; valamint megkért rá, hogy semmi szín alatt ne közeledjek az ablakhoz, és ne nyissak ajtót senkinek. Egy órával korábban még egy autó indult útnak, a legértékesebb birtoktárgyaimmal; a gépjármű Antonio Galán Sarmiento tulajdonát képezi – ő a *Concejo de Bogotá* (Bogotái Tanács) elnöke, és annak a Luis Carlos Galánnak, az elnökjelöltnek a fivére, akivel 1989 augusztusában végzett Pablo Escobar Gaviria, a medellíni kartell főnöke.

Escobart, a volt szeretőmet, 1993. december 2-án agyonlőtték. Majd másfél éves vadászat után ehhez huszonötmillió dollár fejpénzre, a kolumbiai rendőrség kifejezetten e célra kiképzett kommandójára, az állambiztonsági szervezetek nyolcezer emberére, a rivális drokartellek és paramilitáris csoportok közreműködésére, a DEA (*Drug Enforcement Administration*, Kábítószer-ellenes Hivatal), az FBI és a CIA sok-sok emberére, az észak-amerikai haditengerészet

Navy SEAL-egységeire* és a *Delta Force*-ra (Delta Csoport), speciális radarral felszerelt kormányrepülőgépekre és Kolumbia néhány leg- gazdagabb emberének pénzére volt szükség.

Két nappal korábban a miami *El Nuevo Herald* hasábjain azzal vá- doltam meg Alberto Santofimio Botero exszénátort és volt igazságügy- minisztert, hogy ő volt a felbujtója a Luis Carlos Galán elleni merény- letnek, s hogy aranyhidat emelt a nagy kábítószer-kereskedő főnökök és a kolumbiai elnökök közé. A floridai napilap vasárnapi címlapjának egynegyedét, plusz egy teljes oldalt szentelt a történetemnek.

Álvaro Uribe Vélez, akit – a szavazatok hetvenöt százalékával – épp akkor választottak újra Kolumbia elnökének, arra készülődött, hogy augusztus 7-én elfoglalja hivatalát. Miután felajánlottam az ál- lamügyésznek, hogy tanúskodom a Santofimio ellen folyamatban lévő eljárásban, amelynek várhatóan még két hónapig kellett volna tartania, a bíró hirtelen lezárta az ügyet. Válaszképp egy volt elnök, a Washing- tonba rendelt kolumbiai nagykövet lemondott, mire Uribe kénytelen volt visszalépni egy másik volt elnök franciaországi követté való ki- nevezésétől, valamint új külügyminiszter asszonyt kellett állítania az előző helyébe, aki pedig a washingtoni nagyköveti posztot foglalta el.

Az Egyesült Államok kormánya pontosan tudja, hogy amennyiben megtagadja a védelmemet, pár napon belül valószínűleg halott leszek, mint a Santofimio elleni ügy két tanújának egyike, és velem együtt megsemmisülnek a megoldókulcsok is, amelyek a Kolumbia közel- múltbeli történetében elkövetett legirtózatosabb bűncselekmények megfejtéséhez vezetnének, temérdek értékes információval egyetem- ben, arról, miként szivárgott be a kábítószer-kereskedelem az elnöki, politikai, jogi, katonai és hírközlési hatalom legtekintélyesebb és leg- sérthetlenebb rétegeibe.

---

* *Navy SEAL*: az amerikai haditengerészet különleges műveleti alakulata. (A könyv lábjegyzetei a fordító és a szerkesztő megjegyzéseit, kiegészítéseit tartalmazzák. – *A szerk.*)

Az amerikai követség hivatalnokai ott ácsorognak a repülőgép lépcsője előtt; arra készülnek, hogy felrakják a bőröndöket és dobozokat, amelyeket néhány óra alatt egy baráti pár segítségével sikerült összepakolnom. Kíváncsian néznek rám, mintha azon töprengenének, vajon a sajtóorgánumok, sőt immár a kormány is, miért szentelnek ekkora figyelmet ennek a középkorú, meggyötört külsejű nőnek. A DEA kétméteres, hawaii ingben pompázó különleges ügynöke, aki David C.-ként azonosítja magát, tájékoztat, hogy az ő feladata amerikai földre menekíteni engem, s hogy a kétmotoros repülőgép hat óra alatt ér majd Guantánamóba, az észak-amerikai hadsereg kubai légi támaszpontjára, majd – egyórányi üzemanyag-felvételt követően – további két órán belül jutunk el Miami-ba.

Csak akkor nyugszom meg, amikor már a gép hátsó részében tudom a Thomas és Dee Mower nevű bűnösök, a Utah állambeli springville-i Neways International tulajdonosai által Kolumbiában elkövetett büntettek bizonyítékait tartalmazó dobozokat, bennük egy kereskedőcég 1998-ban harmincmillió dollárosra becsült követelésével. Noha egy észak-amerikai bíró csekély nyolc nap alatt bűnösnek nyilvánította a két Mowert a számos, általuk elkövetett bűncselekmény töredéke miatt, melyeket én nyolc éve igyekeztem bizonyítani a kolumbiai igazságszolgáltatás előtt, minden együttműködési kísérletem Eileen O'Connor hivatalának washingtoni igazságügyi szervével (*U.S. Department of Justice, DOJ*), illetve a bogotái amerikai követség adóügyi csoportjának (*Internal Revenue Service, IRS*) öt alkalmazottjával a követség sajtóirodájának heves ellenállásába ütközött, amely – miután tudomást szerzett a DOJ, az IRS és az FBI felé kezdeményezett telefonhívásaimról, megakadályozta, hogy kapcsolatot teremtsék az Egyesült Államok kormányának ügynökségeivel.

Mindannak, ami történt, semmi köze a két Mowerhez, annál inkább Pablo Escobarhoz. A követség Emberjogi Hivatalában dolgozik egy illető, aki Francisco Santos volt köztársasági alelnök nagyon

közeli munkatársa volt, s akinek a családja az *El Tiempo* kiadóház tulajdonosa. A több nyomtatott sajtóorgánumot tömörítő vállalat Álvaro Uribe miniszteri kabinetjének huszonöt százalékát is lefedte, így rávilágíthatott az *El Estado* – a legnagyobb kolumbiai hírmondó – kiadói elképzeléseinek főbb irányvonalaira, épp mielőtt az egyik legjelentősebb spanyol nyelvű kiadói csoport megvásárolta volna. A család másik tagját, Juan Manuel Santost ekkor nevezték ki honvédelmi miniszternek, azzal a megbízáttal, hogy újítsa fel a kolumbiai légierő hadiflottáját. Ekkora állami nagylelkűség – egyetlen hírközlésben tevékenykedő család felé – olyasfajta szándékot takar, amely jóval túlmutat azon, hogy az ország első számú napilapja feltétlen támogatója legyen Álvaro Uribe kormányának. Ezenfelül tökéletes hallgatást is ígér a köztársasági elnök úr tökéletlen múltjáról. Ezt a múltat az Egyesült Államok kormánya már ismeri. És én is ismerem, méghozzá nagyon jól.

• • •

Majd kilenc órával az indulásomat követően Miami-ba érkezünk. Kezd aggasztani az alhasi fájdalom, amely már egy hónapja gyötör, s amely óráról órára egyre erősebb. Hat éve nem jártam orvosnál, miután Thomas Mower megfosztott szerény vagyonomtól, s valamennyi életjáradékomtól, amelyek az általam irányított dél-amerikai műveletéből származtak.

A szállodalánchoz tartozó hotel lenyűgöző és tágas, akár a szobám. Percekkel később néhány DEA-funkcionárius érkezik. Fürkész tekintettel néznek, miközben hét Gucci és Vuitton bőröndöm tartalmát vizsgálják, amelyekben régi Valentino, Chanel, Armani és Yves Saint Laurent kosztümök lapulnak, valamint egy kis metszetgyűjtemény, amely már vagy harminc éve a tulajdonomat képezi. Tájékoztatnak róla, hogy az elkövetkező két napban számos feljebbvalójukkal találkozom majd, valamint Richard Gregorie-val, a Manuel Antonio

Noriega tábornok elleni per ügyészevel, hogy Gilberto és Miguel Rodríguez Orejueláról, a cali kartell két nagyfőnökéről beszéljek nekik. A Pablo Escobar legádázabb ellenségei elleni eljárás – amelyet a szóban forgó ügyész kezdeményezett, aki kiharcolta, hogy a panamai diktátort elítéljék – heteken belül kezdetét veszi az egyik Florida állambeli bíróságon. Amennyiben a Rodríguez Orejuelák bűnösnek ítéltetnek, az amerikai kormány nem csupán életfogytig tartó börtönbüntetést kérvényezhet ellenük, hanem a drogkereskedelem fejének vagyonát is elkobozhatja: kétmilliárd-egyszázmillió dollárt, amit már befagyasztottak. A legudvariasabb hangon kérek a tisztektől egy aszpirint meg egy fogkefét, de azt felelik, hogy magamnak kell megvásárolnom őket. Amikor elmagyarázom nekik, hogy a teljes vagyonom két huszonöt centes érméből áll, szereznek nekem egy aprócska fogkefét, amelyet a repülőgépen szoktak ajándékozni.

– Úgy tűnik, rég nem szállt meg amerikai hotelben...

– Így igaz. A New Yorki-i The Pierre-beli lakosztályaimban meg a Beverly Hills-i Bel Air Hotel bungalóiban mindig volt aszpirin és fogkefe. Meg rózsaszálak tömkelege és rozé pezsgő! – mondom nekik nosztalgikus sóhajjal. – Most pedig, hála néhány utahi bűnözőnek, olyan szegény vagyok, hogy még egy szem aszpirin is luxus-cikknek számít.

– Nos, ebben az országban már nincs aszpirin a szállodákban. Miután az is csak egy drog, az orvosnak kell felírnia, és bizonyára tudja, hogy az orvosok itt megfizethetetlenek... Ha fáj a feje, próbálja elviselni, vagy aludjon egyet; meglátja, holnapra elmúlik. Ne felejtse el, hogy most mentettük meg az életét! Biztonsági okokból nem hagyhatja el a szállodai szobáját, és nem is érintkezhet senkivel, különösen nem a sajtó képviselőivel, és ez a *Miami Herald* újságíróira is vonatkozik. Az Egyesült Államok kormánya még semmit sem ígérhet önnek, és mostantól kezdve minden magán múlik.

Kifejezem a hálámat, és azt mondom, nincs miért aggódniuk, mert úgysem volna hová mennem, egyúttal emlékeztetem őket arra, hogy

én ajánlottam fel a tanúskodást több, kiemelt jelentőségű jogi eljárásban is, úgy Kolumbiában, mint az Egyesült Államokban.

David – a DEA-ügynök – és a többiek visszavonulnak, hogy megvitassák a másnapi teendőket.

– Most érkezett meg, és máris kérésekkel bombázza az amerikai kormányt? – veti a szememre Nguyen, a rendőrfőnök, aki ott marad velem a szobámban.

– Igen, mert borzalmas alhasi fájdalom gyötör... És mert tudom, hogy kétszeresen is hasznára válhatok az ön kormányának. Az a két doboz bizonyítékokat tartalmaz az Internal Revenue Service elleni csalás kolumbiai és mexikói résztvevőiről, és az értékét több százmillió dollárra becsülöm... Az összes tanú halálát és huszonhárommillió dollár kifizetését követően a Neways International orosz áldozatainak együttes követelését elutasították. Gondoljon csak bele, milyen mértékű csalásról van szó három tucat országot illetően, az elosztók és az államkincstár ellen!

– A tengerentúli adócsalások nem ránk tartoznak, mi kábítószer-ellenes tisztak vagyunk.

– Ha tíz kiló kokain fellelhetőségéről tájékoztatnám magukat, akkor azért szereznének nekem egy aszpirint, nem?

– Maga szemmel láthatóan nem érti, hogy mi nem a utahi IRS vagy az FBI vagyunk, hanem a DEA, Florida államban. És ne keverje össze a Kábítószer-ellenes Hivatalt egy virginiai *drugstore*-ral!

– Azt viszont értem, Nguyen úr, hogy az USA *versus* Rodríguez Orejuela-ügy vagy kétszázszor komolyabb, mint a jelenlegi USA *versus* Mower!

A DEA-tisztak visszajönnek, és közlik, hogy valamennyi tévécsatorna a Kolumbiából való távozásomat harsogja. Azt felelem, hogy az elmúlt négy napban majd kétszáz, a világ minden tájáról érkezett interjúfelkérést utasítottam el, és hogy valójában nem érdekel, mit akarnak mondani. Könnyörgök nekik, hogy kapcsolják ki a televíziókészüléket, mert tizenegy napja nem eszem és nem alszom, ki-

merült vagyok, s csak pihenni szeretnék pár órát, hogy másnap minél hatékonyabban tudjak együttműködni velük.

Mikor végre egyedül hagynak a sok csomaggal, és az éles fájdalom marad az egyetlen társaságom, mentálisan valami sokkal súlyosabbra készülök fel, mint egy egyszerű vakbélgyulladás. Egyre-másra azon jár az eszem, vajon az Egyesült Államok kormánya valóban megmentette-e az életemet, vagy ezek a DEA-tisztek inkább csak jól ki akarnak facsarni belőlem minden információt, mielőtt visszatoloncolnának Kolumbiába, azzal az ürüggyel, hogy az általam a Rodríguez Orejuelákról közölt adatok még 1997 előttiék, s hogy Utah állam egy másik ország. Pontosan tudom, hogy amint ismét kolumbiai földre lépek, mindazok, akiknek nem tiszta a lelkiismeretük, intő példaként hozakodnak majd elő velem bármely informátor vagy tanú előtt, aki kísértést érezne rá, hogy kövesse a példámat... Hiszen nyilván különféle biztonsági szervezetek tagjai várnak majd a repülőtéren, valamiféle „elfogatási paranccsal” a Honvédelmi Minisztérium vagy az állambiztonsági szervek részéről. Bekényszerítenek egy sötétített ablakú autóba, s miután végeztek velem, a drokartellekben érdekelt és a frissen újraválasztott elnök szolgálatában álló kolumbiai családoknak alárendelt sajtóorgánumok a megkínzásomért és a halálomért – vagy éppen az eltűnésemért – a Rodríguez Orejuelákat teszik felelőssé, a „Pepéket”, akiket Pablo Escobar is üldözött. Vagy az is lehet, hogy éppen a nagyfőnök, Escobar tulajdon feleségét sejtik majd a likvidálásom hátterében.

Sosem éreztem még magam ilyen egyedül, ilyen betegnek és ilyen szegénynek. Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy ha visszaküldenek Kolumbiába, nem én leszek sem az első, sem az utolsó, aki úgy halt meg, hogy előzőleg felajánlotta a bogotái amerikai követségnek a szolgálatait. Ám úgy tűnik, a DEA repülőgépén való távozásom világszerte hírértékkel bír, ami azt jelenti, hogy sokkal láthatóbb vagyok, mint egy César Villegas, *alias* „El Bandi”, vagy mint egy Pedro Juan Moreno, az a két ember, aki a legjobban ismerte az elnök elő-

életét. Ezért arra az elhatározásra jutok, nem engedem, hogy bármely kormány vagy bűnöző egy újabb Carlos Aguilart gyártson belőlem (Aguilar, *alias* „El Mugre”, a „Mocsok” az után lelte halálát, hogy Santofimio ellen vallott); sem egy másik Pallomari asszonyt, akinek a férje a Rodríguez Orejeláknak könyvelt, és azt követően gyilkolták meg, hogy a hitvese egy másik DEA-gépen az Egyesült Államok felé vette az útját – hiába állt a kolumbiai adóhatóság teljes védelme alatt.

Pontosan tudom, hogy mindezen személyekkel ellentétben – Isten nyugosztalja valamennyit – én sosem követtem el bűncselekményt. És hogy sok ezer hozzánk hasonló halott miatt kötelességem túlélni a dolgot. Azt mondom magamnak: „Még nem tudom, hogy csinálom, de nem hagyom magam megölni, és nem hagyom magam meghalni sem.”